

PROT²ÉZIS

2018/2019. 4. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM

VÁNDORÉLET

UTAZÁS ÉS MEGÁLLAPODÁS

VOKS

INFÓK A KÖZELGŐ EURÓPAI
PARLAMENTI VÁLASZTÁSRÓL

A TÖRÉKENY NŐISÉG

TÖRÖK SOPHIE, "PSYCHÉ SZEREPÉBEN"

VOLNÉK MINT KŐ, OLY ÉRZÉKETLEN

SZENDREY JÚLIA, AHOGY EGY VOLT
KOLLÉGISTA LÁTJA

Tartalomjegyzék

ProT³ézés. A PROFESZ diáklapja.

Az eddig megjelent számok elérhetőek az alábbi linken:

<https://issuu.com/protezis>

Keress minket a legnagyobb magyar elektronikus könyvtár, a MEK oldalán is!

<http://mek.oszk.hu/>

Az újság tiszteletpéldányait megtalálod az OSZK-ban is.

Szerkesztő: Pénzes Martin

Közreműködik: Boda Sára, Pándy-Szekeres Áron

A cikkeket írták: Balajthy Boglárka, Bedekovics Péter, Beszterczey András, Csordás Julianna, dr. Gacsályi Dénes, Gyimesi Emese, Nyirán Péter, Puzder Maximilián

- 3 | BEKÖSZÖNTŐ**
A közelítő nyár
- 4 | HÚSVÉT**
Nagyhétre
- 6 | KÖRNYEZETTUDATOSSÁG**
A jövő szelektív
- 8 | ÉLELMISZERBIZTONSÁG**
Az élelmiszerbiztonságról röviden
- 10 | VOKS**
A 2019-es európai parlamenti választás
- 12 | UTAZÁS ÉS MEGÁLLAPODÁS**
Vándorélet
- 14 | RETROFILM**
Funny games
- 16 | ALUMNI**
Volnék, mint kő oly érzéketlen
- 18 | ADY100**
Ady, a szuverén óriás
- 21 | A TÖRÉKENY NŐISÉG**
Török Sophie, „Psyché szerepében”
- 24 | MŰVÉSZTELEP**
Szentendre képekben
- 26 | AZ ÉHES KOLLÉGISTA**
Étteremajánló
- 28 | TOLLVONÁS**
Kollégisták versei
- 30 | AZ ELREJTETT FÁJDALOM**
Arató András, aka Hide The Pain
Harold látogatása
- 31 | NAPIPETI**
A legnépszerűbb rovat

A közelítő nyár

Virul már udvarunk, színei díszlenek. Ha akarom, ha nem, a közelgő nyárról nekem valahogy az elmulás jut eszembe. Fura, nem? Az idő egyre jobb, sütnek a madarak, csiripel a Nap, meg hasonlók... ez azt jelenti, hogy megint eltelt egy év. Magunk mögött hagyunk 9-10 hónapot mialatt... mialatt... mi is történt? Sok minden. Hogyan tovább? Mi lesz jövőre? „*Hajt az idő gyorsan - rendes útján eljár - // Ha felülünk, felvesz, ha maradunk, nem vár*” Ez a megmásíthatatlan ismétlődés engem időnként megrémít.

Miért kezdek ilyen borúsan? Mint tudjátok, én egy amolyan visszatérő vagyok, a Protkolitól meg a ProtT²ézistől is elbúcsúztam már egyszer, most megint továbbálni készülök, és azokat a köröket rovom megint, mint korábban. Különös, különös. Nem tudom, hogy vagytok ti ezzel, de néha érdemes tiszta fejjel átgondolni, hogy honnan tartunk és hová. Döntések, következmények, és ami marad utána. Mindegy, erre majd még egyszer visszatérek.

Mit tartogat a jelenlegi lapszám? Kezdeném a jelenlegi külsős szerzőnk, Bedekovics Péter bemutatásával. Bepével úgy 10 éve ismerkedtem meg, az önkéntes-beszavazóshow-n, Leányfalun. Mindketten jelentkeztünk az Önkéntes Diakóniai Évre, ő Angliába, én Svédországba kerültem. Utána itt-ott összefutottunk, és most újra keresztelték egymást útjaink. Időnként ellátogatok az IRE/Egyetemi Református Misszió Budapest (Leánykori nevén még ennél is borzalmasabb: BREFGY, Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet) istentiszteleteire, ahol most ő lett az új guru. Fel is kértem két cikk megírására, mindkettőt szeretettel ajánlom figyelmetekbe.

A gyülekezetnél maradva, egy másik kolis társunk is rendszeres látogatója az IRE alkalmazásnak, mi több, oroszlánrészt vállal a dicsőítésben. Csordás Juliról van szó, az elmúlt félév HK-győzteséről, aki röviden összefoglalta kutatását a ProtT²ézis hasábjain.

Sok más ajánlóval, beszámolóval is készültünk, még a jó öreg Dr. Gacsályi is szállított nekünk egy cikket, és természetesen mindenki kedvenc NapiPetije sem maradhat el, a változatos ságra tehát most sem lehet panasz.

Olvasásra fel, akarom mondani „*Hajrá, fogyjon az út, társak, siessünk.*”

Pénzes Martin

Nagyhétre

Virágvasárnap és húsvéthétfő között sok esemény történik. Az elmúlt években, ebben engem leginkább egy ragadványnév foglalkoztat: áruló...

Persze, ha árulókat kell sorolni, van ötlet bőven. Nekem is egyből eszembe jut Brutus, Geréb, Hegedús, Petyr Baelish, meg még egy tucat másik. De a legszörnyűbb név mind közül Júdás. Hiszen ő az, aki a legtisztábbat árulta el, az Isten egyszülött fiát, aki Megváltóként jött a földre. Igaz, a megváltáshoz talán pont Júdás tette is kellett, de mégis, hogy tehet ilyet valaki?

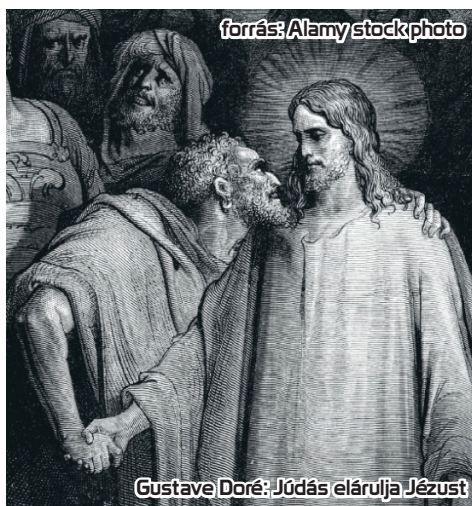
Egy tucatszor hívja a Biblia árulónak Júdást. Első olvasásra. Komolyabban utánajárva a témának azonban furcsa dologra jöttem rá: az eredeti görög verziója az Újszövetségnek nem is nevezi olyan sokszor árulónak Júdást (két-szer), legtöbb helyen azt mondja: „aki átadta az Urat”.

Júdás, aki átadta. Átadta a főpapok katonáinak, a csúrhének, akik végül megfeszítették. Áruló. Persze, hogy áruló. De mégis, milyen furcsa már, hogy amikor megnézed Márk evangéliumát, a passió történetben azt látod, hogy Jézus szinte kézről kézre jár. Folyamatosan azt olvasuk, hogy mindenki átadja valakinek. Júdás átadja a főpap katonáinak (14,44), akik átadják a nagytanácsnak (14,53), akik tovább adják Pilátusnak (15,1). Pilátus a szabadon bocsátó próbálkozás után átadja a katonáknak, hogy megfessé (15,15). Halála után pedig átadják a holttestet Simonnak (15,45).

Pál is ezt a szót használja, amikor az úrvacso-ráról ír: „23 Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott [sic! átadatott], vette a kenyeret, 24 és hálát adva megtörte...” (1Kor 11, 23-24)

Miért érzem én ezt a szót ilyen fontosnak? Miért számít ennyire, hogy átadta vagy elárulta Júdás az Urat? Valamiféle felmentést keresek ebben?

Nem, nem felmentést: helyreigazítást. Nem azért fontos, hogy Júdásról a Szentírás a leg-

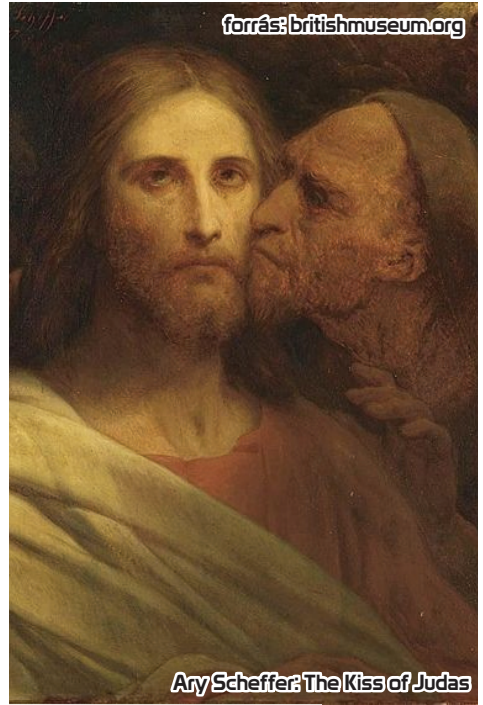
Gustave Doré: Júdás elárulja Jézust

több helyen úgy nyilatkozik, hogy átadta az Urat, nem pedig úgy, hogy elárulta (természetesen, mint korábban említettem, több helyen is egyértelművé teszi a Biblia: árulásról van szó egyébként), mert így kisebbedne a bűne, és így ne lenne akkora felelőssége. Azért fontos, hogy lássuk: nem Júdás cselekedete juttatta Jézust a keresztre, ő csak egy szereplő volt a sok közül. Nem az emberek a fontosak ebben a történetben, hanem az Isten akarata. Jézus azért halt meg a kereszten, mert önként vállalta, és mert az Isten úgy döntött, hogy ezen az úton váltja meg az embereket a bűnöktől. Júdás és a többiek maguktól adták Jézust kézről kézre, s juttatták végül a legszörnyűbb halálra, de Jézus kereszthalála nem önmagában e gonosz

döntések eredménye: Isten ezeken a személyes gaztetteken keresztül, ezeket nem elrendelve, de ezeket használva vitte végbe a tervét: a megváltást. Jézus beteljesítette, amiért jött: meghalt a kereszten, s feltámadt a harmadik napon, legyőzve a halált és üdvösséget szerezve azoknak, akik hisznek Őbenne!

Az isteni tényező ebben a fontos. Nem az emberi. Hiszel Jézus halálában és feltámadásában? Nem a te döntésed ebben a fontos, hanem Isten döntése! Továbbadod másoknak ezt a hitet? Nem a te érdemed, ne dicsekedj vele! Te is egyike vagy azoknak, akik továbbadják, átadják. Persze, ez már a feltámadott Jézus hírének a továbbadása: de te is az isteni tervbe állsz bele ezzel!

Kezeljük hát a helyén a történetben az emberit, és figyelünk jobban az istenire! Mert ez első-sorban nem az emberi gonoszság története, hanem az azt leromboló Istené. Legyen övé ezért a dicsőség, s tudjuk minél többen közülünk is ezt a fantasztikus jó hírt és örökséget átvenni, és továbbadni!

A jövő szelektív

A problémák mindig csak addig tűnnek megoldatlannak, amíg érzékeljük azokat. Amint nem közvetlenül érintenek minket, illetve eltűnnek észlelésünk horizontjáról, már el is feledkezünk azokról.

Pont ilyen a hulladék kérdése is. Csak tűnjön el a látótérből, ne érezzük a szagát, és onnantól már lényegtelen, hogy mi is lesz vele. Ez egy ideig működőképes, azonban a természet hibatűrő képessége véges. Globalizált civilizációnk

lassan az utolsó érintetlen területekre is behatol, így a legel-dugottabb helyeken is megjelenik az emberiség lábnyoma. A térnyerés határtalan. Már nem csupán az óceánok vannak tele országnyi méretű szemétszigetekkel, hanem bizony egyre több hulladék kering

az űrben is. Ahogy az ember teret nyer, úgy szorul vissza a természet. Azonban örökérvényű igazság, hogy a természet egyensúlyra törekszik. Ha ebből kibillen, akkor szélsőséges hatásokkal kompenzál. Bolygónk reakciói mind gyakrabban észlelhetők.

A háborúk, járványok és a túlnépesedés jelentette veszélyek mellett a környezet megvédése korunk legaktuálisabb problémája. Gyakran hangoztatott megállapítás, hogy a következő nagy háború a vízért fog zajlani.

Hosszú távú túlélésünk egyik záloga, az erőforrásokkal való felelős gazdálkodás. Nem csupán a felhasználás előtt, hanem azt követően is. Ezt segíti elő a hulladékok újrahasznosítása, mellyel meghosszabbítható a bennük rejlő matéria életciklusa.

A környezetvédelmet és szelektív hulladékgyűjtést sokan azonosítják a rasztahajú, orrpiercinges fiatalok pótcselekvésével, illetve tekintenek rá úgy, mint unatkozó neohippi fiatalok hóbortjára. Pedig egyáltalán nem bogaras emberek szeszélye, vagy úri huncutság.

A felelős értelmiségi gondolkodás nem csupán a kulturálódásban és elménk pallérozásában merül ki, ugyanúgy odasorolható a szociális érzékenység, és a társadalmi problémákra való megoldás keresése, ahogy a környezetünkről való gondoskodás igénye is. Egyáltalán nem elítélendő megközelítés, viszont a sokakra jellemző nemtörődömség és korlátoltság veszélyezteti.

Örökérvényű igazság, hogy a Földet nem apáinktól örököltük, hanem unokáinktól kaptuk kölcsönbe. Nem ajándék, nem a miénk. Érdemes úgy tekinteni rá, mint egy kölcsönzött dologra, mellyel gondosan kell bánnunk, hogy megfelelő állapotban adhassuk majd vissza, és a használatból fakadó amortizáció minimális legyen.

Korunkat eszetlen tömegtermelés, borzasztó pazarlás jellemzi. Csak az adott pillanatban realizálható előny számít, minden más csak másodlagos szempont. Ezt is szimbolizálja a túlfogyasztás napja, amely arra mutat rá, hogy az adott év melyik napján használja fel az emberiség a Föld egy évre elegendő erőforrásait. Sajnos, ez a bizonyos nap évről-évre egyre korábban jön el. Felfoghatatlan méretű ökológiai lábnyommal nehezedünk egyetlen bolygónk

területére. Csak hazánkban, átlagosan napi 1 kg szemet termelődik minden egyes polgár után. Elég csak visszagondolni az elmúlt hetünkre. A fogyasztói társadalom melléktermékei, a bevásárlásokhoz kapott, nagyjából 5 percig használt szatyor, a sok fölösleges csomagolóanyag mind a pocséklásnak, és környezetünk kizsákmányolásának manifesztumai. A tömegtermelésre visszavezethető funkciótlanság rendkívül veszélyes. Míg korábban a gondolkodom, tehát vagyok, állapot volt meghatározó, addig a jelenkor emberének öndefiníciója a fogyasztok, tehát vagyok. Ez viszont egyáltalán nem fenntartható. A jövőt a szelektálók, tehát vagyok, állapot jelenti. Apró odafigyeléssel hatalmas változásokat eszközölhetünk. Nem csupán a lakástakarék-megtakarítás, vagy nyugdíj-előtakarékossági számla jelenti a jövőre való gondolatot, hanem az egészséges életmód, és a tudatos életvitel is, melybe beletartozik a környezetünk irányába fennálló felelősség is.

A környezettudatos világgép nem trendiség kérdése, hanem igenis tudatos döntéseken alapuló, tanulható és fejleszhető életmód. Elhatározás kérdése az egész, ráadásul könnyen beépíthető a mindennapokba, az esetleges többletmozgás pedig jót tesz az egyén egészségének is. Senkinek sem árt, ráadásul sokszoros a társadalmi és környezeti hasznossága. A kezdeti felismerés után rutinná válva segíti az egyént.

A szelektív gyűjtéssel szembeni tipikus kifogás, hogy „úgyis összeöntik”. Bizonyos helyeken tényleg összeöntve gyűjtik, azonban a folyamat végén ott is szétválogatják. További kedvelt ellenérv, hogy egy fecske nem csinál nyarat. „Úgyse rajtam múlik. Nem az én bajom amúgy sem. Ez csak egy palack.” Azért mert nem közvetlenül a szobámban van, attól még nem oldódott meg a probléma. Egyébként a „csak egy palack” relativizálással sokan nyugtatják magukat, azonban ahogy az óceán is cseppekből áll össze, úgy a szelektivitás

nagy egészehez is kellenek a kis részletek. Ha mindig mindenki csak annyit mondana, hogy ő miért nem tesz meg valamit, akkor sehova se jutott volna el az emberiség. Az egyén hozzáállására nagyon is szükség van. Ahogy a szavazásoknál is gyakran hangoztatott érv az „ez csak egy szavazat lenne, úgysem számít.”, pont azok példáján keresztül látható, hogy igenis befolyásoló szerepe lehet 1-1 voksnak.

Az indiánoknak tulajdonított mondás szerint, ha majd kivágtuk az utolsó fát, megmérgeztük az utolsó folyót, kifogtuk az utolsó halat, rájövünk, hogy a pénz nem ehető.

Ahogy például az egészséges környezethez való jog alapjoggá vált, úgy ismerik fel világszerte a döntéshozók, hogy igenis aktív lépések szükségesek a környezet megóvásáért, Földünk életképességének fenntartásáért. A szelektív hulladékgyűjtés ennek kiváló eszköze, amelyet - a klímaváltozáshoz való viszonyulástól függetlenül - saját, jól felfogott érdekünk, hogy a lehető legmagasabb határfokkal alkalmazzunk.

Az, hogy mi marad meg néhány emberöltő múlva a természetből, az rajtad is múlik, kedves olvasó.

Dr. Bölcskei Gusztáv idézetével zárnám soraimat: „...azzal, amit magunk után hagyunk, befolyásoljuk a jövőt. S ez a jövő nem elvont fogalom, hanem emberek, gyermekeink és unokáink élete. Ezért a felelősség dimenziója másra át nem ruházható, az a mienk marad.”

Írta: dr. Gacsályi Dénes

Az élelmiszerbiztonságról röviden

Naponta átlagosan 99 percet töltünk étkezéssel, ivással. Ebben a kb. másfél órában csupán az étkezésre fordított tényleges idő értendő, azonban a fogyasztó ennél valószínűleg több időt szentel az élelmiszereknek. Korunk egyik trendje a „tudatosság”, a tájékozottság iránti vágy minden téren, így az élelmiszerek kapcsán is. Ismerőseim és saját érdeklődésem is motivált abban, hogy foglalkozni kezdjek az élelmiszerbiztonsággal, és ennél fogva gyakran hallok élelmiszer-hamisításos esetekről is.

Szakmai szempontból az élelmiszerbiztonság helyett megfelelőbb az élelmiszerlánc-biztonságról beszélni, hiszen a lánc minden tagja befolyásolja az élelmiszer minőségét. A láncszemlélet utolérhető a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal mottójában is: „a termőföldtől az asztalig”. A Nébih feladata felügyelni azt, hogy az élelmiszer-előállítók, -forgalmazók, (de a láncszemlélet értelmében például a takarmány-előállítók is) betartják-e az élelmiszerlánc-biztonsági szabályokat.

Mit is jelent az élelmiszer-hamisítás? A fogyasztó szándékos megtévesztése abból a célból, hogy az elkövető gazdasági előnyhöz jusson. Ez nemcsak gazdasági szempontból káros, hanem egészségügyi kockázatot is jelenthet, és a fogyasztók bizalmát is megrendíti. Több elkövetési módja ismert, ezek közül a leggyakoribbak:

- hamis összetevő hozzáadása (ilyen eset volt a 2008-as melamin-botrány)
- manipulálás (például a lejárat dátum megváltoztatása)
- hamisítás (egy termék feltüntetése másik, legitim terméként)

A három leggyakrabban hamisított élelmiszer az olívaolaj, a szugarasúsójú halak és az ökológiai gazdálkodásból származó termékek, de gyakran hamisított termékek a bor és a méz is.

forrás: Marabu

-Nem, nem tartalmaz engedélyezett ételfestéket. Azért zöld, mert penészes.

Az élelmiszerek hamisítása nem újkeletű dolog. Hammurapi uralkodása idején törvény vonatkozott a sörpancsolás büntetésére: a bűnöst saját hordójába fojtották, vagy addig itatták saját sörével, míg bele nem halt. A középkori céheknél pedig megjelentek a „mívlátó mesterek”, akik a pékek silány termékeit elkozták, készítőiket pedig pénzbírságra vagy megszégyenítésre ítélték. A megszégyenítés által megvalósuló büntetés – ha úgy vesszük – ma is létezik: az Élelmiszer-törvény felhatalmazást ad arra, hogy a jogerősen megállapított jogsértések részleteit a Nébih honlapján nyilvánosságra hozzák.

Milyen szabálysértés vagy büntetőjogi tényállás valósulhat meg élelmiszer-hamisítás esetén? Például a rossz minőségű termék forga-

forrás: cukrom.hu

lomba hozatala. „Aki rossz minőségű terméket jó minőségű terméként forgalomba hoz, büntetett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” (Btk. 415. § (1)) Ha ezt nem százezer forintot meghaladó értékre követik el, akkor csak szabálysértésről van szó. De mi lehet rossz minőségű termék? Erre megtörtént esetek alapján szeretnék válaszolni.

Az első a M.E.G.A. cégcsoport esete, ami mint forgalmazó, átcímkezte a termékeket, hogy hosszabb lejárati dátumot tüntessenek fel rajta. A bírósági ítélet meghozását nehezítette a rossz minőségű termék értelmezése. Végül a 10 évvel később megszületett ítéletben kimondták, hogy a termék a lejárati idejét követően rossz minőségűnek tekintendő akkor is, ha érzékszervi változás még nem érzékelhető rajta. Hasonlóképpen jártak el egy húsipari vállalat esetében, ahol nem fogadták el azt a védekezést, miszerint a lejárati idő után még rövid ideig fogyasztható a termék. Esetükben egyébként fogyasztói jelzés miatt mentek ki ellenőrizni a vállalathoz, aminek telephelyén 3,5 tonna lejárt szavatosságú húsipari terméket találtak.

A fogyasztók általánosságban nagy szigort várnak az élelmiszerekkel kapcsolatos bűnügyekben (is) az igazságszolgáltatástól. Véleményem szerint az elzárás eszközei elégtételt ugyan jelenthet, de nem kárpótolja a megkáro-

Hamisított és valódi kakaópor összehasonlítása

forrás: HírZóna24

sítottakat, ezért érezhetik úgy, hogy a kiszabható maximum három év szabadságvesztés nem elég. Azonban amíg a lebukás valószínűsége kicsi, vagy lebukás esetén az elkövetők nem veszítenek sokkal többet, mint amennyit a bűncselekménnyel nyerni lehet, addig mindig lesznek újabb elkövetők. Nem a büntetés mértéke, hanem bekövetkezésének bizonyossága a nagyobb visszatartó erő, ehhez pedig az ellenőrzésre kell erőforrásokot biztosítani. Ezért én el tudom fogadni a jogrend által kirótt büntetést, és saját munkámmal majd hozzájárulni ahhoz, hogy meg tudjuk előzni ezeket az eseteket.

Írta: Csordás Julianna

A 2019-es európai parlamenti választás

Assan egy év telt el az országgyűlési választások óta, és most újból eljött az ideje, hogy éljünk a demokrácia adta szavazati jogunkkal. Ebben az évben lesznek ugyanis az európai parlamenti választások. Erre a választásra az Európai Unió 27 tagállamában kerül sor. Az Egyesült Királyságban nem lesznek választások a Brexitet követően. A Brexit miatt továbbá módosult a képviselők száma is, 751 képviselőről 705-re csökkent.

Kezdenék egy kicsit szárazabb, formális dolgokkal. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 14. cikkének 3. bekezdése szerint: „Az Európai Parlament tagjait közvetlen és általános választójog alapján, szabad és titkos választásokon, ötéves időtartamra választják”. (Wikipedia) A lebonyolítást, viszont minden tagország saját maga választja ki, egyszóval saját hatáskörükbe tartozik. Viszont van néhány szabály, ami kivétel nélkül érvényes az unió összes tagállamára. Ezek közül a legfontosabb, hogy a EP választásnak arányos választásnak kell lennie. Erre a listás választás a legalkalmasabb, amit Magyarországon is alkalmaznak.

A listás szavazásnál több típust is meg kell különböztetni. A tagállamok többsége preferenciális szavazást alkalmaz. Viszont ez sem egységes mindenhol. Van, ahol egy félig nyitott listára szavaznak. Ebben az esetben, a választó csak a választáson résztvevő pártok egyetlen általa kiválasztott pártlistáján belül szavazhat a listán szereplő egy, vagy több jelöltre, sorba állítva azokat. A teljesen nyílt listás szavazás esetén a választó különböző listák jelöltjeire is szavazhat. Más tagállamokban a zárt listás szavazás érvényes. Ebben az esetben a szavazók nem személyekre, hanem csak és kizárólag egy párt listájára szavazhatnak. A listán elfoglalt helyeket a pártvezetés állapítja meg, és ennek megfelelően kerülnek a parlamentbe a képviselők. Ez van jelenleg érvényben Magyarországon is. A nagykövetek tanácsa 2018. június 7-én

egy határozattervezetet hagyott jóvá, ami a parlamenti választásokra vonatkozó közös szabályok, 1976. évi választási okmányai felülbírálatát indítja el. Ez a módosítás azt szolgálná, hogy aktívabbak legyenek a választópolgárok, valamint, hogy szigorúbb szabályok legyenek érvényben a kettős szavazás elkerülése végett. A tervezet továbbá ösztönzi a tagállamokat, hogy tegyék lehetővé az Unión kívüli harmadik országban lakó állampolgárok számára, hogy szavazhassanak az európai parlamenti választásokon. Ez magyar szempontból fontos módosítás, figyelembe véve a határon túli kettős állampolgársággal rendelkezőket. Ezzel esély nyílna a kárpátaljai és délvidéki testvéreinknek, hogy egy olyan szavazásban is részt vegyenek, ami közvetve, de hatással van az ő életükre is.

Magyarországon kiemelhetünk hét pártot, ami biztosan indul a választásokon: Fidesz-KDNP koalíció, Jobbik, MSZP-P, DK, Momentum, LMP és a Mi Hazánk. A legutóbbi európai parlamenti közvéleménykutatás alapján a Fidesz-KDNP küldheti ki a legtöbb képviselőt, azaz 14-et, a 21-ből. Második helyen holtversenyben a Jobbik és az MSZP-P áll 3-3 képviselővel és harmadik helyen a Demokratikus Koalíció 2 képviselővel.

Jelenleg 8 pártcsalád van az Európai Parlamentben, amihez csatlakozhatnak, vagy már csatlakoztak is a magyarországi pártok. Képviselők száma szerint a legtöbb képviselővel rendelkező pártcsaládtól a legkevesebbig: Európai Néppárt (EPP), Szocialisták és De-

forrás: wikipedia

Parlamentum Europaeum

mokraták (S&D), Európai Konzervatívok és Reformisták (ECR), Liberálisok és Demokraták Szövetsége (ALDE), Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal (GUE/NGL), Zöldek (Greens), Szabadság és Közvetlen Demokrácia Európája (EFDD) és Nemzet és Szabadság Európája (ENF). Ahhoz, hogy egy új, önálló frakció megalakuljon, szükség van 7 tagállamból 25 parlamenti képviselőre.

A választásokat követően kijelölik az Európai Bizottság új elnökét. Az elnököt a legtöbb képviselővel rendelkező pártcsalád választja meg, általában a pártcsalád listavezetőjére esik a válasz. A jelenlegi favorit eddig Manfred Weber, az Európai Néppárt síneiben.

Zárszóként mindenkit arra buzdítok, hogy éljen a jogaival, és szánjon rá a május 26-ai vasárnapjából röpké 20-30 percre, és menj el szavazni a számára legszimpatikusabb listára! Remélem sikerült valami újat is megtudni ebből a kis ismertetőből, és bízom benne, hogy sokatokkal találkozok az urnáknál május 26-án!

Európai választások 2019

Hány EP-képviselőt küldjenek a tagállamok?

www.europarl.europa.eu

Forrás: Európai Parlament

Írta: Puzder Maximilián

Úgy gondolom, egy kifejezetten időszerű téma következik. Manapság nem az okoz nehézséget, hogy nem tudunk hova külföldre utazni, hanem az, hogy a sok program közül szinte lehetetlen választani. A nyelvtanulási, önkéntességi, utazási lehetőségek, csereprogramok, ösztöndíjak száma végtelen. Gondolj bele, elég, ha csak megnyitod a postafiókod, vagy elbeszélgetsz szaktársaiddal, kolisokkal. Szerintem nincs köztünk olyan, akit ne foglalkoztatott volna legalább egy rövid ideig egy remote year gondolata. Sokan bele is szerelmesedtek tán ebbe, nem tudják, hogy mitévők legyenek... utazzanak tovább, vagy kezdjék el felelős felnőtt életüket úgy igazán? Ezért kértem meg Bepe cimborámat, „ki sokféle bolygott s hosszan hányódott”, hogy foglalja össze gondolatait, tapasztalatait ezzel a mai egyetemista/huszoneves fiatalokat – minket – nagyban érintő jelenséggel kapcsolatban. - PM

VÁNDORÉLET

Középföldén (A Gyűrűk Ura világa) sok érdekes szerzet él. Most két csoportra szeretném ezek közül felhívni a figyelmet: a dúnadánokra (leghíresebb közülük Aragorn) és a maiák (legismertebb közülük Gandalf). Mindkét csoportra jellemző, hogy nem telepednek meg egy helyen (legalábbis A Gyűrű háborúja idején semmiképp), hanem alapvetően vándorló életmódot élnek. A dúnadánok, s köztük Aragorn azért, mert elvesztették az otthonukat, a maiák, mint például Gandalf azért, mert az őket Középföldre küldő valák ezt az utasítást adták nekik. (Egyébként ezt a parancsot Saruman megszegte, hiszen letelepedett Vasudvardban)

Miért hozom most ezt ide nektek? Azért, mert a vándorlás egy különös életforma. Több, mint a sima utazgatás, amikor van egy bázisod, ahol otthon vagy, ahova mindig hazatérsz, és onnan szervezel-tervezel különféle kirándulásokat, nyaralásokat, világjáró körutakat. Az igazi vándor átlép ebből egy másik létformába: nincs igazi otthona, nincs olyan hely, ahol gyökeret eresztett volna, hanem folyton úton van, folyton költözik, talán még cuccokat se nagyon gyűjt magának: nem kötődik egy helyhez, ágyhoz, fához, környékhez fixen, hanem mindig áttelepül máshova, s viszi magával az életét. Persze ez azt is jelenti, hogy valahogy az egész világ az otthona. Meg azt is, hogy igazán sehol sem tud megpihenni.

Én magam is ilyesmi életet éltem az elmúlt évtizedben. Egyetlen egyszer sem töltöttem el 2009 óta két évnél többet sehol. Hónapokat, néha egy évet töltöttem el két kontinensen, négy országban, s éltem/dolgoztam/tanultam 10 év alatt 8 különböző városban, s költöztem összesen vagy 15 alkalommal... Néha tehernek

éltem meg mindezt, de általában azért inkább spannolt ez az életforma. Mindig új hely, új környezet. Új emberek, új kihívások. Beilleszkedés (időnként idegennyelvi közegben), új impulzusok, vagányság, sok sztori és rengeteg látnivaló. De néha nagyon elfáradtam, és olyankor arra vágytam, hogy legyen egy fix otthonom. Egyszer azonban, harminchoz közeledve jött a felismerés: gyökértelen vagyok, otthonatlan. Szerettem volna már megállapodni, de eddig nem sikerült: tán a sok utazás az

forrás: hoors.blogspot.com

oka? Az állandó mozgás? Vagy a családtalanság miatt megyek folyton valahova? Tyúk és tojás esete, nem tudni, melyikből következik a másik... de a tény az tény, a sok-sok pozitívum (rengeteg tapasztalat sokféle helyről, országból, kultúrából) mellé egyre többször kúszott kiégés-szerű fáradtság, s az óhaj: szeretnék végre valami biztosat. Amikor megszületett a nagy döntés, a rémisztő az volt, hogy amikor azt mondtam, hogy akkor most letelepszek és 5 évig ugyanott fogok élni és dolgozni (szolgálni), s minden klappol, akkor fél év múlva nem tudok nemet mondani egy újabb hívásnak, s továbblépve megint új dolgokba kezdek... nah most akkor baj van velem? Vagy hogy kell ezt érteni?

Azóta fixálódtam kicsit, most telik le az egy év, és még mindig ugyanott vagyok (Vagy inkább: ugyanott is), és úgy tűnik, még éveket itt is maradok. Végre eljött a stabilitás? Persze 100%-ig sosem marad semmi változatlan, de legalább a nagy változások véget értek egyelőre, úgy tűnik.

Kicsit kaotikus mindez? Nem csodálom: ez benne a szép! Mikor cikázol az országok között, és mikor erre reflektálsz, hát azt nem könnyű követni. Bátorítalak-e erre akkor? Igen! Ha kalandokat szeretnél és ezernyi ta-

pasztalatot mindenhol, menj, utazz, költözz, tanulj nyelveket! De ne feledd, néha ez fájdalmas és veszélyes! Nehéz a felismerés: minden, amit megéltél a tiéd csupán. Barátaid, családod, ismerőseid csak ideig-óráig érdeklődnek a történeteid iránt, s végül felismered, ha egyedül jártad meg a világot, senkivel sem fogod tudni igazán megosztani az emlékeid, s gyakran egyedül maradsz ebben. Veszélye pedig ez: nehéz lesz nyugvópontra érni, elszaladnak az évek, s csak hajszolod az újat, az újat, és az újat.

Mit tanácsolok akkor? Utazz, járd a világot, de amint megérint a megállapodás, letelepedés, megpihenés gondolata: ne engedd elszaladni, dolgozz vele, s keress egy helyet, ahol legalább pár évig meggyökerezel. És ha lehet, végy magad mellé egy társat: barátot, szerelmet... másként egyedül maradsz a kalandjaidal, az emlékekkel, s idegen leszel a saját életedben!

„Veszélyes dolog kilépni az ajtón (...). Csak rálépsz az Útra, és ha nem tartod féken a lábadat, már el is sodródótál, ki tudja, hová.” (Tolkien)

Veszélyes dolog a vándorélet... de ha bölcsen élsz vele, megéri!

Írta: Bedekovics Péter

Funny Games

A mikor Szöulban voltam cserediák, egy picit ismerkedtem a dél-koreai filmmel, leginkább Kim Gidok (김기덕) művein keresztül. Hasonlóképp tettem Ausztriában is, ahol Michael Haneke filmjei kerültek terítékre.

A rendező kedvenc témája

Michael Haneke nem akárci. Nevezték már őt erőszakpápának, és szokás vele azonosítani a kortárs európai filmművészetet is. Egyik kedvenc témája a középosztálybeli nukleáris család. Belső, rejtett feszültségek; eltakart, álarc mögötti titkok. Nem szép látvány. Olyannyira fontos számára e téma, hogy a filmjeiben szereplő férj és feleség szinte mindig a Georg és Anna (Illetve Georges és Anne, amikor francia nyelven forgat) nevet viselik. Nem csak a nevek változatlanok, visszatérő színészei is vannak a direktornak. A Funny Games apukája pl. megegyezik a Benny videója apukájával, sőt utóbbi film Benny-je az előbbi Paulja, illetve a francia produkcióban felvett filmjeiben rendre visszatérő színész Juliette Binoche.

Idill és pokol

Mint mondtam, kedvenc téma a középosztálybeli egygyermekes család. Így kezdődik a Funny Games is. Vakációzni érkeznek egy tópartra. Ugyan mi baj történhetne ebből? Egy teljesen idilli helyzet változik rémálommá, sőt, pokollá. A környéken, majd a nyaraló küszöbén feltűnik két jólszituált, de különös, szinte már túlon túl modoros alak, akikben van valami fenyegető, valami nem evilági. Hamar kiderül, hogy a két úrfi a legkevésbé sem barátságos, túsul ejtik a családot, és válogatott kínzások közepette, egy éjszaka alatt mindenkivel végznek. Egyszerű erőszakpornó, nulla tartalommal? Hallomásra annak tűnik, de akinek bírja a gymra, érdemes kutakodni a filmben, mert valós művészi produktumot tett le az asztalra Haneke. Csakúgy, mint szinte mindig.

Elnyomás

Bár nem ez a leghangsúlyosabb motívum, de szépen körvonalazódik a filmben az elnyomók és elnyomottak helyzete, az elnyomó rendszerek jellemrajza. A két erőszaktevőt nem hívta senki, mégis megjelennek. Senki sem kérte őket törvényalkotásra, ők mégis megteszik ezt. Ezek, mármint a törvények, rájuk persze nem vonatkoznak. Felvetődik a kérdés. Mi a helyes magatartás ilyenkor? Játszunk a teljesen lehetetlen és értelmetlen szabályok szerint, amit ránk erőszakolnak, választási lehetőséget színélve? Ha így teszünk, akkor sem lesz jobb, de legalább nem lesz sokkal rosszabb, cserébe teljes lesz a „csicskásítás”. Ha megpróbálunk ellenállni, akkor az elnyomok „jogos” büntetése vár ránk, hiszen megszegtük a szabályokat, amiket persze mindenkinek be kell tartani. Autoritásunkat így tán megőrizzük, de egzisztenciális helyzetünkön rontunk. Valós problémák ezek, de egy ennél sokkal dominánsabb gondolatsor húzódik meg a filmben.

A néző kielégítése és médiakritika

Kedvenc sportom a Forma-1. Szerintem roppant izgalmas. Technika mögött megbúvó emberi tényező, mérnöki zsenialitás, csapatmunka, versenystratégia egy hétvégére, stb. De miért néz az átlagember Forma-1-et?

Hogy is van a klasszikus idézet? „Hát, a rajtot meg szoktam nézni, akkor általában van valami ütközés, meg baleset. Az izgalmas, de a többi unalmas.” Ismerős, ugye? Van az emberben valami kimeríthetetlen vágy, erőszakot, katasztrófát, drámát, pusztítást akarunk látni. Az oroszánt, amikor elkapja az antilopot, az akcióhőst, aki egymaga lekaszabol egy fél hadsereget, földrengéseket, amik városokat döntenek a porba. Katasztrófaturizmus. Nézzük a focit, egy kemény lábtörös szerelést várva, nézzük a Sárga Kockát, (NatGeo) mert olyan rohadt izgalmas tud lenni egy természeti katasztrófa. Élünk-halunk az ilyen jelenetekért. Ez az, amit Haneke valami különös kegyetlenséggel fordít nézője ellen. Erőszakért jöttél? Hát most megkapod! A két gonosztevő időnként kikacsint a filmből, és meg is szólítja a nézőket: „Ugye ezt akarták látni? Most már megvárják a végét, és nem kapcsolnak el, ugye?”

A film szembesíti a nézőt saját frusztrációival, rejtett vágyaival és hajlamaival. Olyan tükröt állít elénk, amibe nem, hogy belenézni nem szeretnénk, de a létezését is legszívesebben letagadnánk. Haneke az emberi lélek legmélyére hatol, és hajszálpontos metszéseket végez orvosi szikéjével. Nem ítélkezik, megmutat. Mi pedig elrémülünk a látványtól.

Haneke ugyanitt bemutatja a szenzációhajhász médiát, aminek a műsoridő szent, a figyelmet pedig mindenáron fenn kell tartani. Mondjuk akcióval. Az erőszak izgalmasabbá tesz mindent, ugyebár. Unalmas a műsor? Tudjuk, mi kell neked! Ez majd itt tart. Nem kell elkapcsolni.

Azt nem mondanám, hogy ajánlom mindenkinek. Nem könnyű film, nagyon nehéz nézni. Viszonylag edzettnek tartom magam, de engem is a kikészülés/hányás/böggés egyvelege kerülgetett filmnézés közben. Bármennyire is taszító a történet, intellektuális síkon kiemelkedő alkotás a Funny Games. A katarzis nem felszabadító, de annál inkább letaglózó, jó értelemben. Egy filmkritikus írta róla, hogy amennyiben létezik a tökéletes film lehetetlen kategóriája, akkor Haneke művének helyet kell kapnia ott.

U.i.: A filmnek készült egy 2007-es, amerikai változata. Kerüljétek el messziről, ha meg akarjátok nézni, csak az 1997-es osztrák verziót választotok!

forrás: ArtStack

„Ugye akarják, hogy folytassuk a játékot?”

VOLNÉK, MINT KŐ OLY ÉRZÉKETLEN

A kollégium korábbi lakóit bemutató rovatunkban most *Gyimesi Emesével* beszélgettünk. Az interjú apropóját a nemrég megjelent Szendrey Júlia összes verse c. könyv adta, melyet Emese rendezett sajtó alá.

Milyen tanulmányokat folytattál, milyen képzésekben vettél részt?

Az egyetemi tanulmányaimra kezdetétől meghatározó volt az a kettősség, hogy a társadalomtörténet és az irodalomtörténet is érdekelt. Miközben az irodalom alapszakot végeztem, rengeteg történelem szakos órát is hallgattam, és rájöttem, hogy akár társadalomról, akár kultúráról, irodalomról van szó, a kérdésre én elsősorban történész szemmel vagyok kíváncsi.

A kutatásaim során érzékeltem annak hasznát, hogy nemcsak egy szakterület módszertanát ismerem. Az irodalom- és kultúratudomány mesterszak mellett a történelem mesterszak kulturális örökség szakirányát végeztem el, ezt követően pedig az Erasmus Mundus TEMA nemzetközi mesterképzését, amelynek köszönhetően nemcsak Budapesten, hanem Prágában és Szicíliában is tanulhattam történelmet. A korábbi kettősség a doktori képzés alatt is megmaradt: az ELTE BTK Irodalomtudományi és Történelemtudományi doktori iskolájában is írok disszertációt, az előbbit már leadtam, az utóbbi írása folyamatban van.

Tagja vagy jelenleg valamilyen kutatócsoportnak?

Igen, a Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézetében működő „Lendület” Családtörténeti kutatócsoport külsős tagja vagyok.

Miért és mikor kezdtél el foglalkozni Szendrey Júliával?

Már tizenévesen is nagyon érdekelt, hogy milyen volt ő, izgalmas személyiségnek tartottam,

a korábban kiadott, elérhető írásait (naplóit, egyes verseit és elbeszéléseit) már ekkor elolvastam. A fennmaradt, kiadatlan kéziratokat alapszakosként, 2010-ben kezdtem el kutatni,

amelyek a legkülönbözőbb szempontok felől is értékes, sokrétű forrásoknak bizonyultak. Ennek köszönhető, hogy az elmúlt években nemcsak irodalomtörténettel, női történettel, hanem várostörténettel, médiatörténettel, társadalomtörténettel is foglalkozhattam. Mindez együtt segít megérteni a 19. századi világ komplexitását.

Mi az, amiben Szendrey Júlia kiemelkedt, egyedit alkotott, ami miatt érdemes vele foglalkozni?

A gondolkodásmódja – amely a különböző műfajokban írt műveit is összefűzi – figyelmet érdemel, mert olyan árnyalt világkép bontakozik ki belőle, amely következetesen (magára és másokra vonatkozóan egyaránt) hangsúlyozza annak jelentőségét, hogy az ember igazi értéke a belső világában rejlik, és nagyon megtévesztő lehet, ha csak a külső alapján ítélünk. Mivel sok műfajban alkotott (verseket, elbeszéléseket, naplókat, meséket és műfordításokat is

írt), és igen változatos publikációs listája volt, pályája annak elemzéséhez is kiváló kiindulópont, hogy milyen lehetőségekkel és korlátokkal kellett szembenéznie egy 19. századi női szerzőnek.

A modern történetírásban fontos, hogy nemcsak a kimagasló teljesítményt elért, kanonizált történelmi alakokkal érdemes foglalkozni, hanem a hétköznapi emberek életmódjával, gondolkodásmódjával is. Noha Szendrey Júlia sem a „Petőfi özvegye” státusz, sem az önálló irodalmi karrier miatt nem számít „egyszerű, hétköznapi embernek”, az esetében is alkalmazható ez a megközelítés, amelynek köszönhetően nem reked meg a kutatás annál a kérdésnél, hogy esztétikai szempontból mennyire volt kiemelkedő a költői, írói teljesítménye, hanem felhívja arra a figyelmet, hogy a Szendrey Júliához köthető forrásokon keresztül a 19. századi kultúra számos problémaköre egészen új fénytörésben látszik.

Kiemelnél, ajánlanál nekünk pár verset Juliától?

Az imént említett, a külső-belső világot szembeállító gondolatmenetre izgalmas példa A „*virrasztók*”-hoz című költeménye, amelyet Vajda János ikonikus versére adott válasz.

A világszempontjából szintén kulcsfontosságú vers az *Élni vagy meghalni!*, amely a szellemi, érzelmi élményekben gazdag életet és az ezekben hiányt szenvedő, vegetatív létformát állítja szembe egymással. Személy szerint nagyon szeretem a *Volnék, mint kő oly érzéketlen* és a *Köszönök neked, mindent, istenem* kezdetű versét, és a Zrínyi Ilonához címzett költeményét is.

Jelenleg hol láthatunk kiállításokat Szendrey Juliáról, és melyik kialakításában volt részed neked is?

A PIM 2011-ben megnyílt állandó Petőfi-kiállításának Szendrey Juliával foglalkozó részén dolgoztam, például összeállítottam egy „lapozót”, egy válogatást Szendrey Júlia műveiből, amely már több olyan korábban publikálatlan

verset is tartalmazott, amelyet 2010-ben tartam fel. Ezt ma is megtekinthetik a látogatók Petőfi és Szendrey Júlia Dohány utcai lakásának enteriőrje mellett. Az Országos Széchényi Könyvtárban 2018 novemberében nyílt meg Ezerszer Júlia – Arcok és kérdőjelek címmel egy időszakos Szendrey Júlia-kiállítás, amely 2019. március 9-ig látogatható. A két kurátor, Szűts-Novák Rita és Patonai Anikó Ágnes a kiállítás koncepciójának kialakításához használták a publikációimat, és sokszor egyeztetünk is az előkészítés során. Emellett tervben van a koltói Petőfi-Teleki Emlékmúzeum megújítása is, amelynek során a Petőfi-emlékszoba újragondolásában és a forgatókönyv megírásában fogok részt venni.

Nemrég jelent meg szövegkiadásod Szendrey Júlia összes verse címmel. Mi a következő célkitűzés?

Jelenleg Szendrey Júlia gyermekeinek írásait vizsgálom, ezek sajtó alá rendezésén dolgozom.

Ide tartozik a gyermekek egymás közti és édesanyjukkal folytatott levelezése, a családi használatra szerkesztett, kéziratos folyóiratuk és az általuk írt köszöntőversek kiadása is. Emellett a már elkészült disszertációm is szeretném könyv formájában is megjelentetni, amely Szendrey Júlia irodalmi karrierjének társadalomtörténeti kontextusairól szól. A tudományos ismeretterjesztést is fontosnak tartom, ezért vezetek egy blogot is Szendrey Juliáról (www.szendreyjuliakutatas.blog.hu), a továbbiakban ezt is szeretném még fejleszteni.

Emese néhány sajtómegjelenése alább elérhető.

A SZÖVEGKIADÁS BEMUTATÓJA,
INDEX

INTERJÚ EMESÉVEL, HVG

Ady, a szuverén óriás

„Ő volt az, akiben teljes lett az idő, akinek elébe jutottak az előfutárok, aki kimondta a szót, amit ki kellett mondani.”

~Szerb Antal

A magyar líra látványos és legradikálisabb fordulatát, bátran csatolhatjuk minden idők egyik legmodernebb magyar költőjéhez, Ady Endréhez. A költészet értelmének megragadása kíséri végig életművét. Pór Péter írásai alapján, egy steril, ám mégis homogén képzetrendszer tárul elénk. A szenvedély és vadság ötvözete, amely a hátára fordítja az egész világot. Egyszerre jelenik meg a rajongás, és a kiátkozás fogalma, az alkotó szimbolista költészetének ékköveként. Ady egy jelenségként élhető meg, akárcsak Baudelaire, a franciáknál. A nagybetűs ellentétek szembeállítására átütően körvonalazódik ki. Talán ezért is ennyire magával ragadó Ady költészete. Na, de miért is szeretjük, és tiszteljük őt ennyire? Miért is ennyire autentikus, valódi az ő életművének repertoárja?

A *Magunk szerelmé*-ben így fogalmazta meg Ady költői hitvallását:

„De lelkemből más sohasem érdekelte
Fölszánt poéta-ceruzámat,
Csupán Politika és Szerelem.”

Habár sokak számára Ady, mint költő-politikus, hazáját ostromozó személyként elevenedhet meg, azonban mégis ki kell jelentenünk: Ady nem volt politikus. Móricz Zsigmond szavait idézve: „Ady nem foglalkozott politikai tudományokkal: ő csak fia volt ennek a lezárt dzsungelnek, ennek a magyar glóbusznak, aki a saját lelkén és testén keresztül érezte meg a szörnyűséget a lefojtottságnak, amiben hazája szenved, s felhördült minden pillanatban, mint egy sebzett vad.” Mit takar mindez? A politikára manapság, már úgy tekintünk, mint tudományra. Ady korábban ez még tán másképp volt. Aki azonban megvilágosodott ennek kapcsán, az akkoriban kivétel nélkül forradalmárnak számított. Ady Endre is az utóbbiak társaságát erősítette. „... saját lelkén és testén keresztül érezte meg a szörnyűséget a lefojtottságnak, amiben hazája szenved, s felhördült minden pillanatban, mint egy sebzett vad...” Ezt a lázadást érzékelhetjük sajátos költészet- és történetfilozófiájában. Egy lélek forradalmáról beszélünk, ezáltal a

forradalmat képviselő lelkiállapotok világáról kapunk képet. Ettől is varázslatos a költő szimbolizmusa. „Világképében minden lényhez és minden tárgyhoz titok, s több: fátum tartozik, amely valósággal belerobban a szimbólumokba.” (Pór Péter) A magyarság iránt érzett szeretetének, és felelősségvállalásának tükrében, az elfojtott feszültségek színezetével, az ország hol az ellenséget látta benne, hol pedig önmagát. Végletes érzelmi- és élményköltészetéről beszélhetünk. A magyar valóságot döbbenetes erővel rendítik meg szavai, *A magyar Ugaron c.* versében megjelenik az Adyra jellemző tudatosítás, amely a forradalmat idézi elő, és a gyökeres változtatás szükségességét. Nemzeti tudat felrázása, mint kötelesség.

„Lehajlok a szent humuszig:
E szűzi földön valami rág,
Hej, égig-nyúló giz-gazok,
Hát nincsen itt virág?”

Ezzel kapcsolatban természetesen hideget és meleget is olvashatunk. A Nyugat elismert költőóriása, Kosztolányi Dezső így nyilatkozott, az akkoriban erős politikai nézetet azonosító Ady-versekkel kapcsolatban:

„Ha politikai költészetre vetemedik, két veszedelem fenyegeti. Vagy néven nevezi, hogy mit akar, s akkor tartalmas, de művészileg lapos és unalmas. Vagy pedig csak céloz erre, messziről, tétován, s akkor puffogóvá, fráziscséplővé, jelszavassá válik, afféle dörgedelmes néptribunná.” (Kosztolányi, Írástudatlanok áru-lása) Az idézetre reflektálva, Ady újságírása, publicisztikája, tény és való, hogy nem épült logikára. A téma fontosságát indulattal, kellő impulzivitással fejezte ki. A nyílt felkiáltásai állandó jelleggel feszültséget generáltak, azonban dinamikus hatású igéi és metaforái teszik valóban izgalmassá ezen írásait. A politikai tartalom ellenére, a drámaisága az, ami igazán magával ragadja az olvasót. Így haragszunk, ám ezzel párhuzamosan szimpatizálunk Adyval.

Emlékezetünkben nemcsak magyarság-versei, hanem a szerelmi költészetében megnyilvánuló ambivalencia is mélyenszántóan nyomott hagyott. Legalábbis, ha személyes véleményre kell támaszkodnom, úgy gondolom, hogy a szerelem fogalmának egyik legszebb megtestesítői Ady Endre következő sorai.

„Nem tudom, miért, meddig
Maradok meg még neked,
De a kezedet fogom
S őrizem a szemedet.”

Az irodalomkedvelők sokasága, minden bizonnyal már összevetette a költő két nagy szerelmi korszakát, a Léda és Csinszka versek világát. Lédával (Diósyné Brüll Adél) folytatott kapcsolata testesíti meg a valódi ambivalencia, ellentmondás érzelmi zuhatagát, az őrjöngés, és lángolás periódusát. A perzselő hangulatot

megelevenítő szenvedély kapcsán, az alábbi 3 verset ajánlanám, ízelítőként: Félig csókolok csók, Meg akarlak tartani, Héja-nász az avaron. Pillanatnyi benyomások, avagy impressziók által tarkított érzelmek sokasága.

„Mikor legtüzesebb az ajkam,
Akkor fagyjon meg a tied,
Taposs és rúgj kacagva rajtam.”

A szerelem gondolatának végzetes imádata, illetve gyötrelme, gyűlölete mellett, a skála másik vége is elénk tárul, a Boncza Bertához (**Csinszka**) írt versek formájában. Az idősödő Ady gondolat- és érzelmvilágát fedezhetjük fel bennük. Őszinte vallomások. Egyfajta érzelmi biztonság, megnyugvás. Az elvesztéstől való félelem megjelenik, ami teljesen természetes az öregedő költő részéről. Csinszka túlértékelt büszkeséggel és szertettel nézett fel Adyra. Máshogy szerették a művészt, ő és **Léda**. Más és más energiákat, érzelmeket mozgattak meg a költőben. Ady is másképp szerette őket. Ettől is vált ennyire lehengetlővé, intenzívvé szerelmi költészeté. A mai napig, művészetének ciklusai közül, ez áll hozzám a legközelebb, a

szerelem. Időtálló módon aktuálisnak, és magaménak érzem gondolatiságukat.

Azt hiszem, több 100 oldalt lehetne zengeni Ady életpályájáról, mind pozitív, mind negatív kritikával élve.

Munkássága a magyar irodalom egészét kozmikus sugallatként érte. Hangulata, stílusa erőteljesen formálta a későbbi kortársak szellemiségét. Példának okáért, Juhász Ferenc lírájában csodálatosan él tovább az Ady-féle attitűd. Halálának, 100. évfordulója alkalmából, a kezdeshez méltóan, ugyancsak egy Szerb Antal idézettel zárom soraimat, amely minden kétséget kizáróan megfogalmazza Ady Endre személyes valóságát.

„Olyan volt Ady, mint a kő Jókai regényében, mely behull az olvadt kristály tavába, és egyszerre bazaltoszlopok sorakoznak az ég felé.”

Írta: Boda Sára

Török Sophie, „Psyché szerepében”

*„Idegen vagy és tjesztő semmiből
teremtetted magadat. Bár egyetlen névvel
jelöl a sors hosszú életed: minden nap
más testben keltél, száz élet véglete
hullámzott benned oktalan.”*

Sok izgalmat rejt ez a név, Török Sophie. Véleményem szerint, a magyar kulturális elit egyik legsokszínűbb, legérdekesebb alakját, pontosabban alakjait testesíti meg ez a finomságot, és némi bohémságot sugalló elnevezés.

Kezdjük egy kis történelmi ízelítővel, vajon miért említésre méltó a *sokszínű* szó, mint jelző? Török Sophie grófnő volt, aki Kazinczy Ferenc, nyelvújítónk életét aranyozta be, 26 éves házasságuk alatt. Sophie egyenrangú társnak tudhatta magát Kazinczy mellett. Ez különösen gyönyörű mozzanata volt a nő-férfi viszonyoknak, hiszen abban a korban javarészt az „álarrendelt feleség” szerepbe kellett szorítkoznia az asszonyoknak. Igazi gyöngyszemként tündöklött kettejük kapcsolatában. A hölgy kiemelkedő műveltségre tett szert, franciául és németül is folyékonyan beszélt. Kazinczy Ferenc külön könyvet írt kapcsolatukról, családjukról.

Továbbfűzve a megkezdett gondolatfonalamat, honnan lehet ismerős még a név? Természetesen Weöres Sándor alkotásáról, a Psyché c. műről beszélek, de feltűnik még a név Péterfy Gábor, Kitömött barbár c. regényében is.

Vajon kiről is fogok beszélni? Tanner Ilonát Babits Mihály feleségéként emlegetik. Kétségtelen, hogy számos kritikus, író esetében sokat nyom a latba az, hogy Tanner Babits felesége volt, azzal viszont nem értek egyet, hogy ezek alapján bíráljuk, az egyébként lehengerlő-

en intenzív érzelmekkel és érzékiséggel megáldott költőnőt. Költőnő, ez a kulcsszavunk. Bemutatom az én Török Sophie-mat, akinek a történetével és írásaival, fél éve szüntelenül foglalkozom. Ugyanis Tanner Ilona költői álneve, Török Sophie volt.

Babits Mihállyal való házasságát kiegyensúlyozottnak és harmonikusnak könyveljük el, hiszen tiszta szívből szerették és segítették egymást. Am paradox módon valami mégis megbicsaklott... A poeta doctus jelenléte, szerelme Ilona iránt egyszerre volt fény és árnyék a költőnő számára. A Babits felesége, majd Babits özvegye stigmát nem igazán tudta levetni magáról, így művészként életében soha nem tudott teljesen kiteljesedni. Ez a keserűség olykor-olykor visszhangzik a verseiből.

*„Sötétben élek,
s csak az lelt anyém magamból,
mit lényed édes fénye átvilágít...”*

Tanner Ilona világéletében identitáskereső volt, írt verseket, színészzel próbálkozott, szorgalmas könyvmolyként tevékenykedett, kávéházakba járt, ahová az általa nagyra értékelt kulturális elit is. Hatalmas példaképként tekintett Ady Endrére és Lesznai Annára. Szívesen olvasta a Nyugat másik márkanévének, a már sokat emlegetett, később házastársává váló Babits Mihály írásait is. Azonban a feljegyzései alapján, a huszonéves, bohókás kislány még nem tartotta magát kellően műveltnek a versei megértéséhez. Számos írásával bombázta, hogy megtudja vár-e rá valami a kötetet, irodalmat illetően a jövőben. Műveit több irodalmi folyóirathoz is továbbította. Végül sze-

mélyesen keresi fel Babitsot, román-cuk ettől a pillanattól kezdve egyre jobban és jobban fokozódik.

Tanner Ilona naplőbejegyzései a legintimebb pillanatokot is papírra vetik, fantasztikus esztétikai vénával egybeolvasztott finom, és nőies szavakkal karöltve.

Tehát, hogyan is viselte Török Sophie a költőfeleség nehéz hivatását? Számos szerepet magára öltött, a nőiség ezer arcát képviselte. Koháry Sarolta, egyik közeli hozzátartozója így vélekedett Ilona sokoldalúságáról: „*mindenfélét megtanult, filmelőhívást, szőnyegszővést, [...] lámpaernyőkészítést, sielést, nyomdai korrigálást, stílus-mértékérték ismeretét, idegen szavak kiejtését és lassan a helyesírást is.*” (Tanner német anyanyelvű volt, világéletében tanulta a magyart. Versei mégis bravúrosan jók, gyönyörűen pengeti a magyar nyelv ékes szókincsét.)

Élete folyamán sorozatos emlégyártásokba kezdett. Minden lényeges, és fontos momentumot megörökített, amelyekben mindig megbújt az önkifejezés motívuma. Bejegyzéseiben, verseiben az énkifejezés a legvonzóbb egy elemző számára, innen is ered az erre alkalmazott *sokszínű* kifejezés használata a részemről, amelyet egészen egyszerűen úgy is emlegetek, hogy a nőiség ezer arca. Természetesen a lehető legpozitívabb értelemben véve.

Borgos Anna írásából kiindulva, a következő tényeket állapíthatjuk meg: az alaptézisünk az, hogy maga a személyiség, az Én, az egyes kapcsolatokban újra és újra konstruálódik. Török Sophie életművében is ezen aspektusok kerülnek tanulmányozásra.

Személyisége 3 vonatkozásban nyilvánul meg a legmarkánsabban: a tanítvány, a feleség, az alkotó.

Tanner Ilona, a tanítvány és feleség koncepciót látja egy megugorhatatlan akadálnak az alkotóvá válása folyamatában. Habár büszke minderre, és Isten áldásának tekinti a mestertanítvány, férj-feleség kapcsolatot Babitscsal, mégis a következőket írja:

"Nekem sajnos nem adatott meg valami maradandót alkotni, hiába készültem kisgyerekkorom óta írónak, ma – mint a legnagyobb élő magyar író felesége – távolabb vagyok ettől, mint valaha. Pedig ma minden lap nyitva áll a verseim számára, de soha senkitől őszinte kritikát, vagy jóakarató biztatást többé nem kapok – írásaim csak egy szempontból érdekesek: hogy Babits Mihály életének intimitásait árulom bennük. [...] Milyen örökkévalóság várhat énreám? Túlvilágban nem hiszek, s vajon feljegyzi-e nevetem az irodalomtörténet, mert jó ebédeket főzök az uramnak, s ha fáj a torka, borogatást teszek a nyakára? Munkáira alig teszek hatást,

csak feleség vagyok, semmi egyéb, s az irodalom számára sokkal fontosabb nálam az a fogarasi kis cukrászleány, kihez legszebb szerelmes verseit írta."

Úgy gondolom, hogy az imént idézett pár sor alapvetően meghatározza Tanner Ilona költészetének főbb aspektusait. Ezt a fajta ketősséget, bizonytalanságot pedig bámulatos metaforákkal, hasonlatokkal tárja elénk. Tény és való, hogy szabadversekről beszélünk, de a mondanivalója annyira szimpatikussá teszi az egész lényét, hogy az ember akarva-akaratlanul szolidaritást vállal.

Rendkívüli érzékkel tapint rá az empátiás képességekre, érzelmi intelligenciára, ha nem is tudatosan, de könnyedén extázisba kergeti az olvasót egyértelmű, ám mégis csodálatba burkolt szavaival. Nos, ebből a csodálatból merítenék egy kanállal búcsúzól.

***„Mikor a haláltól féltem, bucsuzó
szemeimre arannyal és ezüsttel
hullt a drága nap. Fák és dombok úgy álltak
teljes bűvöletben, hogy félsikoltottam: nem!
nem hagyhatom itt ezt az édes életet...
Most tnségemben már nem tudom, miért
vezeklelek? Nedves ködben bujkál a nap, nyirkos
unalom borít be tájat s fakult tárgyakat.
Talán vannak mennyei melódiák!
de csak mérgezett fül hallhatja őket.
Vannak titokkal zárt csodák, de csak
betegre izgatótt szív értheti őket.
A sors közös edényből mér nekünk
gyönyört s gyötrelmeket. Megtiszíthatod
okos erővel testedet a fájdalomtól, többé
félni sem fogsz, a szürke enyészet
sótlan levejét kanalizhatod közömbös
időkön át s a foszló boldogság tizeire
emlékezni is elfelejtesz...”***

Török Sophie: ÖT VERS
CIGARETTA (részlet)

Írta: Boda Sára

Szentendre képekben

Mikor szerkesztőnk, Péntes Martin megkért, hogy írjak valamit a ProT²ézis tavaszi lapszámába, egyszer a szokásos - Őzike köz és Széll Kálmán tér közötti - útvonal alatt, a szomszédos óvodából lefelé tartó anyukák és babakocsis, a kiflicsücsköt sikongatva majszoló kisgyerekeiktől, a nordic walking-ból haza induló, piros arccal vígan nevetgélő idős hölgyektől, magukat a világtól a duruzsoló fülhallgatóval eltorlaszoló srácoktól, a telefonon éppen üzleti ügyeket intéző ingerült negyvenes férfitől hangos és zsúfolt buszon bevillant: Szentendréről szeretnék írni! Meg is indokoltam magamban gyorsan, hogy miért: hiszen Szentendre a magyar festészet ikonikus városa, és éppen egy egykoron ott alkotó festőnő munkásságával foglalkozom, miért is ne mutathatnám be akkor ezt a települést?

Most itt ülök a laptopom hidegen fénylő képernyője előtt, s gondolkozom, miről is írjak. Leírhatnám röviden, hogy milyen múzeumok is működnek ott, hiszen azokból nincs hiány Szentendrén. Megírhatnám, hogy miért is jó elmenni a Marcipánmúzeumba, említést tehetnék a Szerb Egyházi Múzeum töménytelen, aranyszínű játszó ikonjairól, a skanzen meszelt falú, aprócska nádfedeles házikóiról, a Kovács Margit Múzeum kerámiáiról. De így az írásom olyan hatást keltene, mint bármelyik turistacsalogató, *Top 10 hely Szentendrén családdal* című írás... Számba vehetném a szerb ortodox templomokat, melyekben szintén bővelkedik a város. Írhatnék a Blagovestenszka, a Popszarevacska, vagy a Preobrazsenszka nevű, recsegőn-ropogón hangzó templomok török hódításig visszanyúló történeteiről, de így meg úgy tűnhet, mintha a magyarországi szerb hagyományok szerelmeseinek, vájt fülű történészeknek akarnék kedvezni... Úgyhogy ezt az ötletet is elvettem. Írhatnék akkor a képzőművészekről, festőkről, akik itt éltek, alkottak, vagy valamilyen szálon idekötődnek, mert azt hiszem, róluk tudok a legtöbbet a városhoz kapcsolódóan, és nem melleleg a magyar művészettörténet egyik legjelentősebb alkotóiról van szó. Jó, hát legyen a képzőművészet akkor! Szentendre macskaköves, finoman lejtő utcáit,

jellegzetes színes házacskaikat, a várost körülölelő, elomló zöld dombokat, a komótosan - bágyadtan hömpölygő Dunát, az azt övező parti tájakat a '20-as években vette be egy csapat fiatal, főként Budapesten működő képzőművész. Ez idő tájt egyre több fiatal művész járt ki festeni az akkoriban Képzőművészeti Főiskolaként működő intézmény hallgatói közül, de művészteleppé csak 1929-ben váltak. Az alapító tagok részben az egyik első festőket tömörítő csoport, a modern magyar festészetet megteremtő nagybányai iskola hagyományaira alapoztak. Idővel egyre többen csatlakoztak hozzájuk, és egyre sajátosabb, modernebb stílusok kezdtek kibontakozni. Általánosságban véve mindenkit a szentendrei iskolához köthetünk, aki ezekben az időkben ott is alkotott, vagy élt, de legintenzívebb korszakát a második világháborúig élte, azonban hatása mind a mai napig érzékelhető. A ProT²ézis egész tavaszi száma nem adna elegendő helyet felsorolni, hogy mely jelentős művészek alkottak és éltek itt, egy dolog azonban mindegyikükről elmondható: a szentendrei táj természeti és épített környezetének ábrázolása szerves részét képezi munkásságuknak. Így hát úgy döntöttem, választok három személyes kedvenc festőt, s néhány szót szólok az életükről, s rajtuk keresztül megmutatom, egyszerre

mennyire különböző és hasonló módon is lehet látni a szentendrei házakat, utcákat, tájakat...

Álljon itt egy kép egy szentendrei házról Vajda Lajostól, aki bár személyesen nem volt tagja a művésztelepeknek, szürrealista- konstruktivista stílusával mégis mindenkire hatott, aki ott működött, és a magyar avantgárd egyik legjelentősebb alkotója volt. A tragikusan rövid és szegény életű festőt, zsidó származása miatt 1940-ben, mint a kor megannyi jelentős alkotóját, munkatáborba küldték és egy év múlva, 33 évesen tüdőbajban elhunyt.

A következő kép Korniss Dezsőtől származik, aki együtt munkálkodott Vajda Lajossal Szentendrén, munkásságát a népi és a modern elemek ötvözése miatt gyakran Bartókéval állítják párhuzamba. Vajdára és Kornissra is jellemző, hogy szürrealis és non-figuratív művészetükbe sajátos módon tudták beépíteni a magyar népművészet motívumait.

Az utolsó, szintén egy szentendrei házat ábrázoló festmény pedig Bálint Endrétől származik. Bálint Endre a szentendrei iskola tagjaként szintén munkakapcsolatban és barátságban állt Vajdával és Kornissal, egyik legismertebb művei pedig Biblia-illusztrációi.

Ami mindhármukról elmondható, hogy a magyar avantgárd legjelentősebb képviselői, és különös vonzalom fűzte őket ugyanazokhoz az öreg szentendrei házakhoz. Az viszont bizonyos, hogy mindhárman sajátos módon látták és ábrázolták ezeket.

Vajda Lajos, Szentendrei ház feszülettel, 1937

Korniss Dezső, Szentendrei motívum II., 1948

Bálint Endre, Szentendrei ház, 1948

Étteremajánló

Kerkyra

Ettél már jó gyrost? Ha a válaszod igen, de még nem jártál a Kerkyrában, akkor gondold ezt újra, de legalább is látogasd meg ezt a nagyszerű, igazi görög büfét! Jelenleg a Hajós utcában találsz meg őket, ahova a belvárosi Eötvösből költöztek. Kicsit féltem a helyszínváltás

előtt. Jól bejárattott hely volt, de egy ilyen váltás mindig rizikós. Alaptalan volt izgulni, az új telephelyen több a vendég, mint valaha. Az Eötvös utcai helyszínen csak a két tulaj állt a pult mögött, és csak pár ülőhely volt az étteremben, jelenleg kb. 8-10 fős személyzet várja a rendelést, jóval nagyobb alapterületen... ami még így is szűkös a sok látogató miatt. De hogy magáról a gyrosról is essen szó... ha egymás után elfogyasztanak egy vasútállomáson kaphatót, meg egy olyat, amit a Kerkyrában csi-

forrás: facebook

Kerkyra

nálnak, hát, nem biztos, hogy megmondanám, hogy ugyanarról az ételről van szó. Ég és föld, természetesen a Kerkyra javára. A növekedés szerencsére nem ment a minőség rovására. A tulajdonos, Costopulos Eleferia elmondása szerint, gyrosukból talán a pita a legkülönlegesebb, mert egy igazi görög szakembertől, a nagybátyjától tanulták az elkészítését. Nem csak minőségben, árban is a többi felé emelkedik az itteni gyros, de bőven megéri. Nincs mese, ezt a kajáldát muszáj lesz felkeresned!

PRE-GO

A kolihoz a PRE-GO található a legközelebb. Könnyen lehet, hogy ezt már ismeritek, hiszen minden reggel elhaladtok mellette. A 21-es végállomása alatt, a támfal épületében a Moszkván/SZKT-n/Kalefen találsz ezt az éttermet. Egyszerű, de nagyszerű, menő reklámvideóval a Facebookon. Én a tészta miatt járok ide, de mások inkább a reggelijüket fogyasztják itt. Kávé, szendvics, wrap, joghurt, és más hasonló termékek reggelire, különféle tészták

különféle feltétekkel estebédre. A Ramenkához hasonlóan itt is kapsz egy törzskártyát, de itt már a hatodik tészta, vagy kávé után jár az ajándék. Az étterem jelmondata: „PRE-GO - Mielőtt továbbmennél... nézz be hozzánk a Széll Kálmán térre!” Mit is mondhatnék, tegyetek így ti is!

2Spaghi

Egy újabb tésztázó, méghozzá egy echte italiano. Helyszín: Gozdsu-udvar. Bár az a környék nem az olcsóságáról híres, az itteni árak teljesen vállalhatóak. Gasztrorajongó, milánói lelkes olaszok alapították az éttermet. Céljuk volt, hogy amennyire csak lehet, autentikus olasz tésztákat készítsenek. „Mi inkább műhely vagyunk, mint étterem.” Ez a mondat a honlapjukról származik. Valóban, a 2Spaghi nem szimplán étterem, ellátóhely is, ahol hozzávalókat, különböző tésztaféléket, szószokat, stb. vásárolhatsz, a weboldalukon pedig recepteket is találsz. Nyilván mondani sem kell, a tészták helyben készülnek, frissen, a szószok pedig napok és a szezon függvényében változnak. Az eladó ottjártamkor angolul kezdett kommunikálni velem. A belvárosban a sok turista miatt ez eléggé megszokott, gondoltam én, engem is biztosan külföldinek néztek. A későbbiek során viszont olybá tűnt, hogy amúgy tényleg nem is beszélnek magyarul. Cserébe garantáltan itt a legmagasabb az egy négyzetméterre

forrás: TripAdvisor

forrás: welovebudapest.hu

eső „molto bene” és „ciao” kifejezések száma, amiért már önmagában megéri felkeresni ezt a kajáldát. Magáról az éttelekről eddig nem sok szó esett, de nem is nagyon érdemes ragozni ezt... egyszerűen jó, és kész.

forrás: offbeatbudapest.com

Elérhetőségek:

Keyra Görög Ételtár

1065 Budapest, Hajós utca 31.

H-Szo: 11.00-21.30

V: Zárva

PRE-GO

1024 Budapest, Széll Kálmán Tér, alagút mellett

H-P: 07.00-19.00

Szo-V: 09.00-19.00

2Spaghi

1072 Budapest, Gozdsu passzázs, Dob utca 16.

H-V: 11.00-23.00

Írta: Pénzes Martin

Kollégisták versei

Szekeres Csaba

Ne mászd meg a hegyet...

Ne mászd meg a szerelem csúcsát,
Mert felfele könnyű, az öregek tudják.
Hiszen csak előre nézel, és hát,
ha megbotlasz is, csak előre buknál.
Feljebb-feljebb a nap is hevesebb,
A szivárvány is sokkal színesebb.
A levegő ritkább, az Ózon is alig véd már.
A szív sebesebb, hisz sok izgalommal is jár.
Te mégiscsak mész, mert valaki ott vár.
Ejj, de mikor fent, palota helyett romvár.
Ilyenkor ér utól a honvágy.

Innen csak lefele,
vagy az ég pereme.
No de te mered-e?

A földön minden romlik,
gyakran darabokra hullik.
Ez, és az is elmúlik...

De jó lenne oda fent a mennybe.
E vágy megfordul a szívembe.
Ám ez a kanyaros út, ez még tart!
Ni! egy másik csúcs, mit köd takart.
Az Isten már megint mást akart.
Megint betett egy csavart,
mely felkavart régi avart.
A sok elhullt levél, választ nem ért.
Most újra repüljetek! A kedvemért!!
Kiáltotta: a gyermeki remény.

“Különös kegyetlenséggel elkövetett szívtiprás”
 Akta kávéfoltos lapján, korboncnok kezében.
 Szánakozva nézi mire képes egy találkozás

A hulla vállát vonja. “Van ez így” - szemében.
 Sodor neki egy cigarettát. Szerencsétlen flótás.
 S beindul a tűzjelző a korboncnok termében.

Beszterczey András

A rothadó emberi testben az első, ami eltűnik az a bél.
 Megemészti önmagát a gyomrunk, a sav kirágja magát a testből.
 Kikapcsolnak a védekező folyamatok, nem harapunk vissza a farkasoknak,
 Nem is fáj nekünk a lyuggatott test.
 Energia vagyok.
 Az energia most az egyszer el fog veszni.
 A lámpák nem nagy teremben égnek.
 Fáklyák nincsenek.
 Lakoma nincs.
 Lélekvándorlás nincs.
 A helyemen kell maradni most.
 Választhattam volna szebbet egy elrohadásnál,
 De már nincs visszaút.
 A szem, már az utolsó napokban nem működik,
 Az illatok egyszerűek lesznek,
 A kávécsésze nem forró a kéznek.
 A meztelen lélek nem szép.
 Alak nélkül követi el bűneit, nincs mentsége rájuk, nincs hova hazatérni.
 A meztelen lélek tényleg önmaga.
 Bárcsak ragaszkodnának egy kicsit jobban azokhoz a testekhez.

Fodor Dávid

Arató András, aka Hide The Pain Harold látogatása

Nem mindennapi eseménynek lehettünk résztvevői március 28-án, csütörtök este a Profeszben. Napjaink egyik, világszinten is legismertebb magyar embere látogatott el hozzánk, Arató András. Nem sportoló, nem tudós, nem politikus, sem színész, hanem meme, azaz mém. Az ember, akit a világ Hide The Pain Haroldként ismer. Honnan a kapcsolat? Mint kiderült, Elrejtett Fájdalom Harald, Ódor László tanár úr osztálytársa volt, középiskolában. Kicsi a világ, tényleg mindenki csak pár kézfogásra van tőlünk.

András/Harold hosszan mesélt nekünk szinte már népmesébe illően kalandos életéről, kezdve valahol az ük/dédszüleinél. Tényleg ilyen messziről indult. Szóval a felmenőktől kezdve jutottunk el napjainkig, amikor is a mémet hatalmas orosz fesztiválokra hívják fellépőnek, TED előadást tart, szerepel a Manchester City reklámfilmjében, egy jakutszki játékfejlesztő cég, a MyTona buliján sztárvendégkedik, és még sorolhatnám. Mémek terén nagyjából tájékozottnak tartom magam, de fogalmam sem volt, hogy ilyen sokrétű a mi világsztárunk.

Harold/András abból a szempontból is különleges, hogy ő az, aki kétszeresen is mém lett, először még jóval Hide The Pain Harolddá válása előtt. Egy tévés kvízben szerepelt a '90-es évek közepe (Fun fact: sokan valószínűleg akkor még nem is éltek... Tanulság: öreg vagyok.), amikor is elhangzott a híres mondat:

„Én nagyon szeretem a tejet!”

Virányi Márton közjátékának köszönhetően azt hiszem erről is méltó módon megemlékeztünk az este. Arató úr szerepében szerintem mindnyájan egy barátságos, kedves, szerény fickót ismerhettünk meg, aki nem utolsó sorban rendkívül sokoldalú is. Gondoltad volna, hogy társzerzője egy egyetemi tankönyvnek, világitástechnikai, közvilágítási témában? Elképesztő. Köszönet a fotóért újdonsült barátunknak, Ágoston Julinak!

Írta: Pénzes Martin

NAPI PETI

Heti-Peti Top 5:

1. Ép testben épp, hogy élek.
2. Láb a lábé, kar a karé, láb a karé, karalábé!
3. A cégnél végre magasabb pozícióba kerültem... felengedtem a forgószéket.
4. A pókerboltból kifelé menet besípolt a kapu. Még szerencse, hogy vettem a lapot.
5. Hogy milyen horgász vagyok? Sajnos kifogástalan...

A kis neutron elmegy a benzinkúthoz.

Megszólítja a kutatst:

- Tele kérném!

Mire a benzinkutas:

- Sajnálom, neutronoknak nincs töltés...

Azt álmodtam, hogy a szántóföldön van egy 4-es és magokat szórt szét amerre járt, a többi szám pedig nagyon messziről nézte.

Csak miután felkeltem, jöttem rá hogy a 4-es volt a szám ki vetett...

Két kamera sétál órák óta a sivatagban.

Az egyik már nem bírja tovább, és összeesik.

A társa megkérdezi tőle:

- Felvegyelek?

Doktor Úr! Ha leveszi a gipszet tudok majd zongorázni?

-Igen!

-Király! Eddig nem tudtam.

Két túró találkozik:

-Helló, hogy vagy?

-Halkabban, körözött vagyok.

Scan me

„De mi nem a meghátrálás emberei
vagyunk, hogy elveszünk, hanem a
hitői, hogy életet nyerjünk”

Zsidókhöz írt levél 10:39